

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316010847
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2316010847.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci proti obžalovanej R. K., narodenej dňa XX. V. XXXX v A. - B. V., trvale bytom K. č. XXX/X, B., okres M., trestne stíhanej pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 4. septembra 2017, č. k. 9T/11/2016-261, rozhodol na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. septembra 2018 v Trnave

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej aj len prokurátor) doručil dňa 30. decembra 2016 na Okresný súd Galanta obžalobu č. k. 2Pv 46/16/2202-25 (označenú dátumom dňa XX. F. XXXX), v ktorej obžalovanej R. K. kládol za vinu spáchanie zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase, v období od mesiaca december 2014 do 04. februára 2016 v M., v byte na ulici Q. XX, maloletú V. H., nar. XX. F. XXXX a maloletého M. H., nar. XX. Q. XXXX fyzicky trestala, pričom lekárskou prehliadkou boli u maloletej V. H., nar. XX. F. XXXX zistené zranenia, a to hematóm v okolí oka staršieho dáta, odrenina pravej ušnice, odrenina v pravej lícnej oblasti, odreniny a hematóm ľavej časti chrbta, hematóm staršieho dáta v oblasti ľavej lopatky, hematóm staršieho dáta v strednej časti predlaktia s chrastou o veľkosti 0,5 cm a drobné podkožné hematómy oboch predlaktí, a u maloletého M. H., nar. XX. Q. XXXX hematóm na čele, v okolí ľavého oka, opuch nosa, hematómy v oblasti oboch lopatiek, menšie hematómy na chrbte, opuch a hematóm pravého lakťa, drobné hematómy pravého predlaktia, hematóm ľavého zápästia, po čom boli obe deti hospitalizované v Nemocnici s poliklinikou v Galante a dňa 04. februára 2016 umiestnené v Krízovom stredisku „SOS“ v S. teda osobám, ktoré boli v jej výchove spôsobila fyzické utrpenie bitím, údermi, spôsobením rán a iným správaním, ktoré ohrozovalo ich fyzické a psychické zdravie.

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 4. septembra 2017, č. k. 9T/11/2016-261 bola obžalovaná R. K. oslobodená spod obžaloby prokurátora č. k. 2 P v 46/16/2202 - 25 zo dňa 27. decembra 2016 pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a to podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal vyššie citovaný skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Samosudca okresného súdu odôvodnil písomne vyhotovený rozsudok v rozsahu č. I. 261-266 nasledovne:

„Na základe obžaloby prokurátora súd I. stupňa prejednal trestnú vec proti obžalovanej R. K. a na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, vypočutím svedkyne - poškodenej Mgr. J. L., vypočutím svedkov V. S. st., Q. A., PaedDr. D. X., Q. M., Mgr. F. W., znalcov PhDr. Zuzany Bielikovej a MUDr. Zdena Moresa, prehratím videozáznamu z výsluchu maloletých, prečítaním listinných dôkazov a oboznámením ostatného obsahu spisu.

Obžalovaná R. K. na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 Tr. poriadku vyhlásila, že je nevinná. Uviedla, že žije v domácnosti s V. S. asi 5 rokov. Majú dve spoločné deti, H. (5-ročný) a C. (1-ročný), dve deti z jej prechádzajúceho vzťahu, V. (11-ročná) a R. (7-ročný), a taktiež dve deti z predchádzajúceho vzťahu jej partnera, M. (9-ročná) a V. (6-ročný). M. žila najprv u partnerovej matky, do ich spoločnej domácnosti sa nastahovala, keď mala nastúpiť do školy. V. taktiež spočiatku býval u babky, neskôr sa dostal do detského domova a po jej, a partnerovej snahe im bol zverený do starostlivosti v čase, keď mal asi 5 rokov. Spolužitie s jej partnerom bolo spočiatku bezproblémové. Bol však veľa v robote, ona musela prať či žehliť a bola na deti sama, čo sa posledný rok prejavovalo tak, že deti nezvládala. Žiarlili na seba, stále medzi sebou mali konflikty a bili sa. Niekedy to boli iba naťahovačky, inokedy išlo o intenzívnejšie konflikty. Keď sa zastala napríklad svojich detí, tak deti jej partnera žiarlili a naopak. Je pravdou, že deťom občas dala po zadku, tak svojim ako aj partnerovým. Staršie deti sa potom zväčša išli učiť, mladšie sa hrali pri nej, kým ona robila niečo iné. Výchovné problémy riešila aj s partnerom a upozorňovala ho na ne, no on trávil veľa času v práci, keďže potrebovali finančne zabezpečiť chod domácnosti a potreby detí. Ku zraneniam V. a M. uviedla, že boli spôsobené pri ich vzájomných konfliktoch či bežných detských pádoch. Od M. počula, že V. zhodila V. z komody, jeho monokel pod okom mal vzniknúť po tom, čo ho M. sotila do chladničky a zranenia na rukách a nohách vznikli pravdepodobne pri detských pádoch, ktoré sa bežne stávajú aj jej deťom. O V. zranení, respektíve modriny okolo pohlavného údu sa dozvedela od učiteľky. Tej V. povedal, že sa mu to stalo v Tatrách, kde však v skutočnosti nikdy neboli, nakoľko na to nemajú financie. Keď sa ho doma pýtala, ako sa to stalo, povedal jej, že sa buchol. Zranenie M. na čele bolo spôsobené tým, že sa buchla o zárubňu. Deti v rámci výchovy viedla k samostatnosti. Večer im nachystala veci na oblečenie, chlapci sa pod dohľadom V. okúpali a ona ich skontrolovala až keď boli oblečení v pyžamách, takže si modriny, ktoré mali deti často nevšimli. Uviedla, že je pravdou, že keď mal V. modriny, nešiel do škôlky a bol buď doma alebo chodieval ku babke. O tom, či pôjde do škôlky alebo ostane doma, či u babky, rozhodoval otec. Ona s nimi chodila k lekárom, keď boli chorí alebo išli na povinné očkovania, no čo sa týka modrín či zranení, bez súhlasu otca s nimi k lekárovi nemohla ísť, tak im dávala doma mastičku. Báł sa, že im deti zoberú, nakoľko k nim chodili pracovníci Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny na kontroly raz, neskôr aj dvakrát do týždňa, údajne na základe anonymného oznámenia. V čase, keď prišla kontrola, deti nemali žiadne modriny. S vlastnými deťmi chodila k doktorom viac, nakoľko sú alergici. Navštevovala s nimi aj psychológa MUDr. M., keďže sa často bili. S H. chodila tiež k neurológovi, nakoľko stále všetkých kúsala, na čo mu boli naordinované aj lieky. V súčasnosti sa správanie detí upokojilo, a tak vysadili liečbu a prestali navštevovať psychológa, no v prípade, že by sa vyskytli opäť problémy, určite by sa k liečbe, respektíve k sedeniam u psychológa vrátili. Zo škôlky ju učiteľky ohľadom zranení kontaktovali iba raz, a to ohľadom spomínaného V. zranenia na pohlavnom úde. Ku tvrdeniu učiteľky, že jej H. mal v škôlke uviesť, že V. zostal u babky, lebo ho mama zbila uviedla, že toto tvrdenie sa nezakladá na pravde a V. bol v tom čase doma. Tiež nie je pravdou, že sa V. chcel vrátiť do škôlky, keď tam po neho prišla. Raz si napríklad zabudol v škôlke mikinu, ona ho poslala po ňu a z toho si učiteľky vydedukovali, že chce ísť naspäť. V čase keď prišlo k odobratiu partnerových detí, M. bola doma z dôvodu bolesti brucha a jej deti, ktoré mali taktiež modriny, boli normálne v škole. V. aj M. mali s ňou lepší vzťah ako s ich otcom. S M. preberali napríklad aj témy ohľadom ženských vecí, V. sa jej zdôveroval, čo bolo v škôlke, napríklad keď sa s niekým pobil. V súčasnosti je u nich v domácnosti všetko v poriadku, aj keď sa deti ešte občas medzi sebou pobijú. V. stále navštevujú v krízovom centre, volajú si skoro každý druhý deň, v utorok volajú oni buď jej alebo ich otcovi, každý druhý týždeň si ich berú na pol dňa von. Idú spolu napríklad do cukrárne alebo im idú kúpiť hračky či oblečenie. S partnerom majú malého C., a chceli by druhú šancu. Partner jej prisľúbil, že bude viac doma, a tiež sa zhodli, že by chceli jeho deti opäť mať zverené do starostlivosti.

Svedok V. S. na hlavnom pojednávaní uviedol, že žije s obžalovanou ako druh a družka asi 5 rokov, majú v prenájme byt v M.. V spoločnej domácnosti bývajú spolu s jeho deťmi V. a M., jej deťmi V. a R. a spoločnými deťmi H. a C.. Občas u nich bývala aj svedkyňa Q. A. s mamou a deťmi. M. a V. boli po rozchode s jeho predchádzajúcou partnerkou u nej a on si ich brával raz za dva týždne. M. po odchode bývalej partnerky bývala u jeho teraz už nebohej mamy a V. býval u mamy jeho bývalej partnerky, no on sa snažil byť s nimi v kontakte čo najčastejšie a zabezpečovať ich potreby. Potom zistil, že V. už nie je u svojej babky, ale v detskom domove v M.. Dlho aj s obžalovanou bojovali o deti a napokon sa im podarilo dosiahnuť, že M. aj V. začali s nimi bývať. Je pravdou, že býval často celé dni v práci, nakoľko musel platiť všetky rodinné výdavky, keďže obžalovaná mala príjem iba v podobe rodinných prídavkov a sirotského, čo nebolo veľa. Často robil aj v dvoch či troch prácach naraz, nezriedka v noci aj cez deň, cez víkendy aj sviatky. Táto situácia nastala tak dva roky dozadu. Čo sa týka výchovy, uvedomil si, že zlyhal, no on len chcel, aby mala jeho rodina zabezpečené všetky potreby. Obžalovaná to doma sama nezvládala, zvykla mu volať aj do práce, aby prišiel domov. Často však nebol ani v M., a teda jej s deťmi

počas práce nevedel pomôcť. Niekedy, keď s obžalovanou telefonoval, bolo v pozadí počuť buchot, krik a bitky. Jeho deti poslúchali obžalovanú na slovo, čo však malo za následok, že jej deti na ne žiarili, keď ich pochválila. Za väčšinou konfliktov boli podľa neho R. a H.. Každá ich hra končila bitkou, najhoršie vždy dopadol V., pričom sa mu často sťažoval, že ho R. s H. bijú. Asi preto, že bol z nich najslabší. On bol taký nekonfliktný, s M. aj najviac poslúchali. Napríklad, keď kúpil v minulosti tablet a V. sa s ním potajomky hral, H. to zistil, vytrhol mu ho z ruky a v sekunde ho udrel. Obžalovaná im zvykla dať aj po zadku, keď neposlúchali, čo jej sám poradil. Keď sa táto situácia zhoršovala, zvykli na víkendy dať jeho deti k jeho mame a obžalovanej deti k jej mame. Kým deti neboli doma, zvykli nakúpiť, obstaráť ostatné záležitosti a v nedeľu večer opäť išli pre nich. V. a M. bývali u jeho mamy často aj 2-3 dni, a to preto, že ho o to sama žiadala. Ku zraneniam detí v čase ich odobratia uviedol, že si ich všimol až ku koncu a išlo o dôsledok vzájomného naťahovania sa či bitiek. Bili sa aj v čase, keď on bol doma. V. ani M. sa mu nikdy nesťažovali, že by ich obžalovaná niekedy bila. Raz po príchode domov zbadal, že V. má monokel, pričom keď sa ho pýtal, kto mu to spravil, povedal, že H.. Nevedel, ako túto situáciu riešiť, kvôli čomu sa hádal aj s obžalovanou. K doktorovi s ním nešiel z obavy, že mu deti zoberú, keďže aj v minulosti ich niekto anonymne udal, že týrajú deti, a tak mu kúpil masť v lekárni a ostal s ním doma. Čo sa týka V. zranení, obžalovaná mu raz volala, že R. ho zhodil z komody, kde sa hrali aj napriek jeho zákazu. Zranenie hlavy utrpel, keď sa s R. hrali s loptou. Čo sa týka modriny V. pri pohlavnom úde, všimol si ju a uviedol, že spôsobiť to musel R. alebo H.. K lekárovi s ním išli o 3 či 4 dni po tom, ako túto modrinu objavili. Nie je pravdou, že V. vymeškával škôlku kvôli zraneniam. Býval často chorľavý, a keďže ho jeho mama rada strážievala, dávali ho k nej. Tvrdenie učiteľky, že jej H. mal v škôlke uviesť, že V. mama zbila uviedol, že H. si aj na neho často vymýšľal veci, ktoré sa nezakladali na pravde. Za zranenia M. podľa jeho vyjadrenia boli zodpovední V. s H., čoho bol zopárkrát aj očitým svedkom. Vo všeobecnosti mali problém s riešením konfliktných situácií medzi deťmi. Biť ich nechceli, kričať na ne tiež nie, nakoľko sa susedia potom na nich sťažovali. Spomína si, že minimálne dvakrát v čase, keď bol doma, boli u nich na kontrole pracovníčky z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny. Vo všeobecnosti mal so všetkými deťmi dobrý vzťah, komunikoval s nimi bez problémov. Nikdy nevidel, že by obžalovaná deti bila inak ako po zadku v rámci výchovy, pričom ani deti obžalovanej mu žiadne neprimerané správanie z jej strany nepotvrdili. V súčasnosti minimálne každý druhý týždeň chodia s obžalovanou navštíviť jeho deti, aj keď on by s nimi chcel byť stále. V utorok si vždy volávajú, snaží sa im volať aspoň dvakrát za týždeň. Keď ich prídu navštíviť, deti sa vždy pýtajú, kedy pôjdu domov. Na Vianoce im deti domov nepustili, tak hneď deň po Vianociach išli aj s obžalovanou za nimi. Bol by najradšej, aby im deti boli vrátené. Uviedol, že tunajší súd najprv rozhodol, že deti môžu ísť k nim, avšak od podania odvolania sa celá vec ťahá už asi rok a pol.

Svedkyňa Mgr. J. L. na hlavnom pojednávaní uviedla, že spisovú evidenciu na uvedenú rodinu vedú od roku 2011 z dôvodu, že V. bol v tomto roku umiestnený do detského domova v M., nakoľko osoba, ktorá sa o neho starala, bola zo svojho bytu deložovaná a otec o neho údajne nemal záujem. Rodinu monitorovali cca. na dvojmesačnej báze, nakoľko po zrušení ústavnej starostlivosti V. bol nariadený dohľad nad jeho starostlivosťou. Pri kontrolách bolo bývanie zabezpečené dostatočne, zo škôlky však mali signalizované, že V. mal na sebe modriny. Pri ďalšej kontrole v domácnosti preto V. osobne skontrolovali a videli, že má modriny. Obžalovaná, ktorá sa o nich starala, to vysvetlila tým, že sa deti medzi sebou bijú. Následne, dňa 03.02.2016 jej bolo anonymným oznamovateľom oznámené, že s V., ako aj s M. je zle zaobchádzané. V. v kritický deň nešiel ani do škôlky, pričom mal byť u svojej prastarej mamy v N.. V rámci oznámenia sa dozvedeli, že obžalovaná nezvláda výchovu svojich štyroch detí, pričom oznamovateľ bol dlhodobo svedkom týrania. Na podklade uvedeného úrad práce vykonal preverenie podnetu v rodine. Bol urobený obrazový záznam zranení M., ktorá bola následne odoslaná na vyšetrenie k MUDr. Q.. V uvedený deň poobede k nim na úrad prišli obžalovaná s partnerom, ako aj s maloletým V.. Jeho zranenia boli taktiež zaznamenané a následne bol taktiež odoslaný k MUDr. Q.. Na základe predbežného opatrenia Okresného súdu Galanta boli obe deti po jednodňovej hospitalizácii umiestnené do krízového strediska SOS S.. Ostatné deti nejavili známky týrania, čo sa zhodovalo aj s tvrdením oznamovateľa, ktorý uviedol, že týrané sú iba deti zo strany otca, pričom táto skutočnosť bola ich kontrolou preverená a potvrdená.

Svedkyňa Q. A. na hlavnom pojednávaní uviedla, že bývala od 30.12.2015 - 4.1.2016 v domácnosti s obžalovanou. Nevidela vtedy nič, čo by nasvedčovalo tomu, že obžalovaná deti týrala či bila. Je pravdou, že keď boli deti pokope, bili sa medzi sebou dosť často a boli zlé. Obžalovaná ich vtedy ťahala od seba, prípadne na nich kričala, či dala niektoré z nich do inej miestnosti, aby sa medzi sebou nebili. V čase, keď u nich bývala, otec detí chodil domov navečer, občas zvykol zobrať H. von.

Svedkyňa PaedDr. D. X. na hlavnom pojednávaní uviedla, že V. chodil k nim do materskej školy na F. ulici v M. v období od septembra do novembra 2015. Bola jeho triednou učiteľkou. Počas uvedeného

obdobia bol v škôlke 7-8 dní. Počas toho, ako sa deti raz saunovali, zistila, že V. má na tele modriny. O tejto skutočnosti informovali matku a zisťovali pôvod týchto modrín. V. im uviedol, že sa mu to stalo na dovolenke v Tatrách, na hojdačke. Matka však následne uviedla, že na dovolenke v Tatrách neboli a že sa mu to stalo doma. Väčšie modriny mal v oblasti pohlavného údu, a tiež mal modriny v oblasti chrbta. Menšie modriny mal pri príchode do škôlky bežne a nevenovala im pozornosť, no uvedenú situáciu už začala riešiť. Voči ostatným deťom býval agresívny, nemal návyky bežného dieťaťa. V prípade spoločných aktivít, ktoré s deťmi robili, chcel spolupracovať iba s ňou a dožadoval sa jej pozornosti. V. sa na iné modriny nepýtala, pričom on sám sa jej taktiež nezdôveroval. Nikdy nespomenul, že by ho obžalovaná fyzicky trestala, ani to, že by sa doma bil so súrodencami. Na otázky, ktoré sa obžalovanej pýtali pri pohovore s ňou, im táto odpovedala, V. otca videla vtedy prvýkrát. Vzhľadom ku krátkej dobe pobytu V. v škôlke nedošlo k väčšej spolupráci s jeho rodičmi.

Svedkyňa Q. M. na hlavnom pojednávaní uviedla, že V. k nim chodil do škôlky na F. ulicu v M. od septembra 2015, pričom ona bola jeho triednou učiteľkou. Do škôlky chodil veľmi vriedka, dochádzka však trochu skresľovala, nakoľko každý deň, ak neprišiel do 8.00 hod. tak automaticky ráтали s tým, akoby tam nebol, čo bola každodenná prax. Čo sa týka modrín, tie mal vždy keď prišiel. Jej kolegyňa si raz počas návštevy sauny všimla modrinu pri jeho pohlavnom úde, a prišla s tým za ňou. Zranenie vyzeralo ako čierne tesnenie, V. im povedal, že si to spravil v Tatrách, že sa tam udrel a veľmi ho to bolelo. Keď sa ho opätovne spýtala, ako sa mu to stalo, sklonil hlavu a prestal komunikovať. S týmto zranením bola následne konfrontovaná obžalovaná, ktorá uviedla, že o ňom nevedela, ale že k nemu muselo dôjsť doma pri bitke s ostatnými súrodencami. Aj vo vzťahu k iným zraneniam obžalovaná vždy tvrdila, že deti sa bijú medzi sebou. Raz keď ho pohladila po hlave, všimla si, že má zašitú hlavu. Inokedy mal aj modriny na nose, raz mal ruku v dlahe respektíve v sadre. Voči nim ako pedagógom bol veľmi úslužný a úctivý, pozorný, voči ostatným deťom však zvykol byť agresívny. Táto agresia sa však podľa jej názoru nevyvíjala z bežného priemeru detí v tomto veku.

Svedkyňa Mgr. F. W. na hlavnom pojednávaní uviedla, že pred dvoma rokmi bola triednou učiteľkou M.. Spočiatku si nič nevšimla, no vo februári 2016 prišla do školy s veľkou modrinou na líci. Na otázku, čo sa jej stalo, povedala, že sa buchla do dverí. Počas toho dňa sa jej ešte dvakrát pýtala, čo sa jej stalo a či jej môže nejako pomôcť. Ona len odpovedala, že jej nič nie je, že skutočne sa buchla iba do dverí. Na vznik tohto zranenia sa rodičov nepýtala. Kontakt s nimi veľmi nebol, na rodičovské združenia nechodili, iniciatívne ju nekontaktovali. Raz kontaktovala otca a čo potrebovala, to s ním vybavila. Sľúbil, že sa bude častejšie zaujímať o M. a jej pobyt v škole, no nestalo sa. Je pravdou, že obžalovaná sa zvykla opýtať na M., avšak ona ju nemohla informovať o všetkých veciach, nakoľko považovala za potrebné riešiť ich s otcom maloletej. M. bola šikovná, mala jednotky, akurát jej trochu robila problém matematika. V rámci kolektívu ju deti mali radi. Pred ani po výskyte tejto modriny na M. nespozorovala žiadne známky ublíženia. Krátko po tejto situácii však boli deti M. a V. odobraté rodičom.

Znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková na hlavnom pojednávaní uviedla, že maloletá M. bola v čase vyšetrenia 8 - ročná žiačka druhého ročníka základnej školy. Vo vývine zaostávala s prejavmi citovej a sociálnej deprivácie, sebavedomie mala zachovalé, avšak sebahodnotenie minimálne. Jej celkové správanie bolo poznačené zvýšenou racionálnou kontrolou, najmä sebakontrolou, čo pre jej vek nie je typické, mala zvýraznenú potrebu stability, opory a zázemia. Tieto základné potreby absentovali. Bola ľahko ovplyvniteľná, ochotná vždy pomáhať iným, typické pre ňu bolo odmietanie reality a utiekanie do sveta fantázie, pretože realitu nechápala a necítila sa v nej dobre. V čase vyšetrenia bola značne psychicky vyčerpaná v dôsledku záťaží pochádzajúcich zo sociálneho prostredia, ktorému tiež nerozumela. Bola u nej znížená frustračná tolerancia, celková neistota a nedôverčivosť. Emočná iracionálnosť bola prítomná z dôvodu, že vedela, čo môže a čo nemôže povedať. Nechcela nikomu ublížiť. Uvedené vychádzalo zo skutočnosti, že bola v prostredí, kde musela zvládať sociálne situácie, ktoré sú pre vyšší vek a musela si v nich poradiť. Chýbalo u nej pocit istoty, bezpečia a zázemia, čo dieťa do 15-teho roku veku potrebuje. Osobnosť maloletého V. bola v čase vyšetrenia redregovaná na nižšie vývinové štádium, podobne ako u M. tiež s prejavmi emočnej a sociálnej deprivácie. Absentovali u neho mechanizmy prispôsobovania sa sociálnemu prostrediu. Sebavedomie mal neprimerane nekriticky vysoké, vzťahy k ľuďom primitívne nediferencované s absenciou empatie a s dominujúcim egocentrizmom. Z nedostatku pozitívnej emočnej skúsenosti vyplývala celková neistota a v prípade nevyhovenia aj hostilita a agresivita. Bola u neho zistená znížená frustračná tolerancia, dráždivosť a výbušnosť, so zlostnými reakciami. Nedokázal rozlíšiť, čo je sociálne pozitívne a negatívne, čo je za hranicou únosnosti, čo sústavne viedlo ku konfliktným situáciám. Maloletý V. bol hodnotený ako tzv. „zdivočelý chlapec“, nie však z dôvodu, že by taký chcel byť, ale pre absencie vzorov správania sa. Tiež poukázala na skutočnosť, že maloletý V. pri výsluchu uviedol, že „mamina je na mňa zlá, kričí na mňa, tu je lepšie tu ma nebijú.“

Obe deti mali plne rozvinutý syndróm zanedbávaného dieťaťa, pričom podľa odborného názoru znalkyne v ich veku sa zanedbávanie rovná týranie. Pri tomto syndróme musí prísť aj k fyzickému týraniu, toto však v čase vyšetrenia nemala možnosť zistiť, nakoľko jej nebolo známe, odkedy odišli z rodiny. Intelekt detí bol priemerný u obidvoch. Ak by však deti nemali znížené sociálne schopnosti a tie oblasti intelektu ktoré sú závislé na sociálnom učení a vzdelávaní, mohli by byť deti aj superiórne, pretože mali dobrý genetický základ. U detí boli zachované znaky všeobecnej vierohodnosti, mali dobrý intelekt, nemali patológiu v štruktúre osobnosti. Preto sú schopné vnímať udalosti, ktoré prežívajú, také aké sú. Čo sa týka toho, že pri ich výsluchu popierali akékoľvek známky bitia, ide v ich prípade o vytesnenie emočných situácií, nejde o účelové klamstvo, ale deti v záujme prežitia takéto situácie vytesňujú a teda nespomenú si na ne. Potom to vyzerá akoby to bolo zabudnuté respektíve to nebolo. Čím je dieťa intelektovo vyššie, tak je táto schopnosť vytesnenia intenzívnejšia. Vedomá konfabulácia u týchto detí zistená nebola, a to vzhľadom na ich vek, kedy ešte ku konfabulácii nedochádza, môže však byť prítomná zvýšená fantazijná činnosť. Je preto dôležité sledovať u detí aj psychofyziologické prejavy ako potenie rúk, rozšírenie zreníc, červenanie. Vzťah voči matke počas vyšetrenia ozrejmený nebol. Navonok skôr bola badateľná ľahostajnosť, pri otázkach súvisiacich s matkou boli prítomne vyššie popísané psychofyziologické prejavy.

K záverom prišla prostredníctvom psychodiagnostických techník skúmajúcich emocionalitu, a tiež na základe kvantitatívnych výsledkov. Rozpoloženie vyšetovaných maloletých detí bolo výsledkom celého obdobia od narodenia až doposiaľ. Išlo najmä o skutočnosť, že boli v rôznych prostrediach, boli „pohadzované“ bez lásky. Nešlo teda len o formovanie v krátkej dobe, počas života v rodine s obžalovanou, ale ide o výsledok vývinu od narodenia po čas vyšetovania. Záverom uviedla, že nie je možné bez pochyb vylúčiť to, že deti popierali násilie preto, že sa nestalo.

Zo zápisnice o prehliadke tela maloletých vrátane fotodokumentácie vyplynulo, že obaja maloletí mali na tele rôzne škrabance, podliatiny a iné povrchové zranenia.

Znalec MUDr. Zdeno Mores na hlavnom pojednávaní uviedol, že vyšetrenie detí vykonal 6 dní po anonymnom oznámení o týraní. K dispozícii mal zdravotnú dokumentáciu detí, vrátane röntgenu z nemocnice v Galante, kde boli deti hospitalizované, zápisky z vyšetovania pracovníčky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, a taktiež dokumentáciu od praktickej lekárky ohľadom maloletej M.. Boli zistené povrchové zranenia slabej intenzity tupého charakteru. V prípade hodnotenia intenzity zistených zranení na stupnici od 1-5, kde 1 je najmenšia intenzita, hodnotil zistené zranenia na stupni 1-2. Mechanizmus vzniku zranení sa vyznačoval rôznorodosťou, čo do smeru ako aj intenzity. Vnútorne zranenia či zlomeniny nezistil. Vznik prítomných podliatin, ako dôsledku porušenia podkožných rovných cievok, možno podľa jeho názoru pripísať rôznym mechanizmom od úderu päťou, cez pád na nejaký predmet, až po stisk ruky dieťaťom, či dospelým človekom, a teda rodičmi popisované mechanizmy vzniku poranení sa môžu zhodovať s realitou. Rovnako tak považoval za potrebné prihliadať na možnosť narušenia vývoju cievnej steny, ktorá je následne krehká, fragilná a čo má za následok, že aj nepatrné násilie môže vyvolať krvný výron v podkoží. Záverom uviedol, že z medicínskeho hľadiska nemožno v tomto prípade bez pochyb ustáliť prítomnosť faktorov, ktoré by mohli byť príznakmi týrania, no ani faktorov, ktoré by týranie vylučovali.

Zo správ o psychologickom vyšetrení maloletých V. a M. S., ktoré bolo vykonané psychologičkou Mgr. Q. K. v priestoroch krízového centra, kde sa deti nachádzali, vyplynulo, že obe deti zhodne v rámci vyšetrenia metódou kresby rodiny nakreslili otcovu družku, teda obžalovanú, najďalej od seba.

Zo správy z Materskej školy na F. ulici v M., týkajúcej sa maloletého V. S. vyplynulo, že adaptácia dieťaťa pri nástupe bola bezproblémová, bez negatívnych emocionálnych prejavov. Maloletý sa od začiatku zapájal do hier, pri edukačných aktivitách bola potrebná intervencia učiteľky v zmysle motivácie z dôvodu nedokončenia aktivity a slabej výdrže. Na maloletom neboli spozorované žiadne známky zanedbania inou fyzickou osobou, občas sa objavili bežné detské poranenia, ako odreniny a modriny. Maloletý do materskej školy chodil upravený a čistý.

Z videonahrávky výsluchu svedka maloletého V. S. neboli zistené relevantné skutočnosti, z ktorých by súd mohol vychádzať pri ustálení viny obžalovanej. Maloletý nepopísal súvisle situáciu, pričom na prvotné otázky vypočúvajúcich, ktoré boli kladené opakovane a v rôznych variantách (nakoľko maloletý odpovedal iba veľmi ťažkopádne), maloletý uviedol, že doma bývalo dobre, keď niečo doma vyviedol, tak obžalovaná bola na neho zlá, kričala na neho, tu (v ústavnom zariadení) mu je lepšie, tu ho nebijú. Na ďalšie položené otázky však maloletý neodpovedal.

Z videonahrávky výsluchu svedka maloletej M. S. vyplynulo, že zranenia, ktoré boli zadokumentované pri prehliadke jej tela mala z toho, že sa bila s V., škrabanec na chrbte si spôsobila oškrtením sa o opretú metlu, ďalšie zranenia si spôsobila pri naháňaní sa so sestrou, nárazom o šuflík, o zárubňu, prípadne sa sama poškriabala. Zranenia jej ošetrovala obžalovaná. Najviac si rozumela s H. a najmenej s V.. Niekedy

sa so súrodencami aj pobili, vtedy na nich obžalovaná kričala. Zdôverila by sa ocinovi a mamine. Mamine pomáhala v kúpeľni alebo pri varení. V kuchyni jej podávala veci, v kúpeľni umývala práčku. Keď mal V. doma modriny, zobrali ho k babke. V ústavnom zariadení je jej lepšie, lebo tam robia rôzne aktivity a v pondelok dostávajú vreckové.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny N. D. o prešetrení pomerov zo dňa 29.06.2016 vyplynulo, že byť, v ktorom žili obžalovaná a otec maloletých detí, je prispôsobený potrebám detí. Maloleté deti majú vytvorený vlastný priestor pre svoje súkromie a prípravu na vyučovanie, priestor pre pokojný spánok. Hygienu a čistotu priestorov hodnotili na dobrej úrovni.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny N. D. zo dňa 24.10.2016 vyplynulo, že obžalovaná ku dňu 24.10.2016 nepoberala dávku v hmotnej núdzi. V období od 1.1.2004 do 30.04.2005 bola členom domácnosti, ktorej sa poskytovala pomoc v hmotnej núdzi. Rodičovský príspevok poberala v období od 01.05.2005 do 31.05.2008 a v období od 01.04.2009 do 30.09.2015. Toho času menovaná bola poberateľom prídavkov na deti.

Z odpisu Registra trestov a z lustrácie v Registri priestupkov vyplynulo, že obžalovaná doposiaľ nebola súdom trestaná ani priestupkovo postihnutá.

Zo správy o povesti z obce B. vyplynulo, že sa obžalovaná v obci nezdržiava cca 5 rokov. Na základe šetrenia obecnej polície B. a oznámenia jej otca, je jej pobyt v M., bez bližšej adresy. Bližšie informácie o menovanej neboli obci známe.

Súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil dôkazy jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach a rešpektujúc zásadu prezumpcie neviny, a z nej vyplývajúcu zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) dospel k záveru, že obžalovaný je potrebné spod skutku uvedeného v obžalobe v zmysle ustanovenia § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodiť, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Podľa § 8 Trestného zákona, trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Na naplnenie znakov trestného činu musia byť splnené dve zákonné podmienky. Musí ísť o protiprávny čin a jeho znaky musia byť uvedené v Trestnom zákone. Formálne znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sú definované tak, že objektom tohto trestného činu je ochrana blízkych osôb a ochrana osôb, ktoré so zreteľom na nedostatok veku (deti) alebo plnoleté osoby pre chorobu, starobu, invaliditu, mentálnu retardáciu, sú v starostlivosti alebo výchove iných osôb, objektívna stránka spočíva v konaní páchatel'a v dôsledku ktorého je spôsobené fyzické alebo psychické utrpenie, a to bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť, subjektom, teda páchatel'om (priamym) tohto trestného činu môže byť len ten, kto má týranú osobu vo svojej starostlivosti alebo výchove, zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona Trestného zákona je potrebné, aby boli súčasne splnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu. Z vykonaného dokazovania mal súd I. stupňa za preukázané, že maloletá M. a maloletý V. mali v čase kontroly zo strany Úradu práce sociálnych vecí a rodiny viaceré modriny a škrabance na tele. Takéto modriny mávali častejšie, čo sa preukázalo výpoveďou učiteliek zo školy a škôlky, ktoré maloleté deti navštevovali. Znaleckým posúdením sa u maloletých detí taktiež prejavil syndróm CAN (zanedbávaného dieťaťa).

Súd I. stupňa však nemal za preukázané, že by bola naplnená objektívna stránka zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spočívajúca v tom, že by obžalovaná osobám, ktoré boli v jej výchove spôsobila fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť.

Jediným priamym „svedkom“ údajného týrania maloletých je anonymná osoba, ktorá toto týranie oznámila, avšak nakoľko táto osoba doposiaľ zostala v anonymite, nebolo možné ju vypočuť v procesnom postavení svedka, ani ju konfrontovať s obžalovanou a teda nebolo ani možné zo strany súdu zistiť, čo konkrétne (aké konanie obžalovanej) táto osoba považovala za týranie maloletých a následne vyhodnotiť, či toto konanie obžalovanej aj napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty zločinu týrania v zmysle Trestného zákona.

Jediným nepriamym dôkazom ohľadne týrania maloletých obžalovanou, sú modriny a škrabance na telách maloletých, pričom však nikto zo svedkov, ani samotné maloleté deti neuviedli, že by im tieto zranenia spôsobila obžalovaná. Naopak aj znalec MUDr. Zdeno Móres vo svojom znaleckom posudku uviedol, že je možné, že mechanizmom vzniku zranení mohli byť okolnosti popísané vo výsluchu obžalovanej, otca maloletých ako aj samotných maloletých a nepriamo aj ostatných svedkov, teda že sa deti často medzi sebou bili a ubližovali si. Uvedené taktiež korešponduje s psychologickou a zdravotnou anamnézou detí žijúcich v spoločnej domácnosti. S maloletým H. obžalovaná chodila ku neurológovi, nakoľko kúsala ostatné deti, a taktiež u maloletého V. boli znalkyňou konštatované sklony k agresivite, hostilita a výbušnosti, pri zníženej frustračnej tolerancii.

Obžalovaná bývala s piatimi deťmi sama doma, nakoľko jej druh bol cez deň neustále v práci, aby zarobil dostatok financií a podľa jeho vyjadrenia aj v prípade, že prišiel domov a vznikol medzi deťmi nejaký konflikt, nechal riešenie na obžalovanú („...odišiel do auta a vrátil sa keď boli deti uložené...“) Uvedené potvrdila aj svedkyňa Q. A., ktorá v domácnosti u obžalovanej a jej druha krátky čas bývala.

Syndróm zanedbávaného dieťaťa, ktorý sa prejavil u maloletej M. a maloletého V. podľa znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej je výsledkom celého obdobia od narodenia maloletých až po čas ich vyšetrenia, a teda tento syndróm sa profiloval aj tým, že boli v rôznych prostrediach, boli tzv. „pohadzované, bez lásky“ (maloletý V. bol aj nejaký čas na ulici) a teda nešlo len o formovanie v krátkej dobe v spoločnej domácnosti s obžalovanou. Uviedla tiež, že samotnú skutočnosť, že deti počas výsluchu popierali akékoľvek bitie zo strany obžalovanej, možno pripisovať dvom rôznym príčinám. Kým pri prvej ide o vytesnenie emočných situácií, ktoré deti v záujme prežitia vytesňujú, a teda si na ne nespomenú, tou druhou je možnosť, že k takémuto konaniu zo strany obžalovanej skutočne nedošlo.

Čo sa týka ustrojenia detí, prípadne ďalších signálov evokujúcich týranie maloletých, takéto podľa vyjadrenia vypočutých svedkov ich okolie nijakým spôsobom nespozorovalo.

V prípade vykonaného listinného dôkazu - správ o psychologickom vyšetrení maloletých V. a M. S. z ktorých vyplynulo, že obaja zhodne v rámci vyšetrenia metodikou „kresba rodiny“ zhodne situovali otcovu družku, teda obžalovanú, najďalej od svojej osoby, má súd za to, že uvedený výsledok vyšetrenia môže byť dôsledkom disharmonickej domácnosti v zmysle nefunkčnej rodičovskej starostlivosti (teda neprítomnosť otca a neschopnosť jeho partnerky - obžalovanej zvládať vznikajúce situácie), a nie je možné z neho bez dôvodných pochybností vyvodiť záver, že došlo zo strany obžalovanej k týraniu maloletých vyšetovaných detí.

Je teda zrejmé, že obžalovaná a jej druh výchovu detí nezvládali, avšak z vykonaného dokazovania sa javí ako najviac pravdepodobné, že v predmetnej domácnosti neprichádzalo k týraniu maloletých zo strany obžalovanej, ale k nesprávnemu nastaveniu spoločnej zodpovednosti oboch rodičov voči výchove ich detí a z toho vznikajúcim roztržkám medzi deťmi a konfliktným situáciám medzi nimi, z ktorých potom vznikli aj viaceré zranenia maloletých. Súd taktiež považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že výpovede obžalovanej, ako aj svedka V. S. ako otca maloletých detí nakoľko v podstatných líniách korešpondujú, že obhajobu obžalovanej nebolo možné hodnotiť ako účelovú, respektíve svedeckú výpoveď V. S. ako nedôveryhodnú.

Na základe uvedeného súd I. stupňa rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a obžalovanú oslobodil spod obžaloby, nakoľko nebolo jednoznačne preukázané konanie obžalovanej napĺňajúce znaky trestného činu v tom smere, že osobám, ktoré boli v jej výchove, spôsobila fyzické utrpenie bitím, údermi, spôsobením rán a iným správaním, ktoré ohrozovalo ich fyzické a psychické zdravie a teda nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Súd I. stupňa záverom dodal, že bude úlohou príslušných orgánov skúmať, či napriek tomu, že sa nepreukázalo týranie maloletých detí obžalovanou, bude vhodné umiestnenie uvedených maloletých detí späť do predmetného prostredia a to aj s prihliadnutím na aktuálne nastavenie obžalovanej a otca maloletých detí spolupodieľať sa na výchove maloletých detí vrátane ich ochoty a schopnosti venovať im dostatok svojho času tak, aby neprichádzalo ku kolíznym situáciám ani medzi samotnými deťmi.

Pre úplnosť súd uviedol, že v zmysle § 272 odsek 3 Trestného poriadku s poukazom na § 135 ods. 4 Trestného poriadku odmietol vykonanie dôkazu výsluchom maloletých detí, ktoré navrhovala obhajoba, nakoľko tento výsluch nepovažoval za potrebný, nakoľko skutkový stav bolo možné ustáliť aj z ostatných vykonaných dôkazov (v rámci ktorých boli oboznámené aj videozáznamy z výsluchov oboch maloletých z prípravného konania vykonaných procesne správnym spôsobom) a neboli dané výnimočné okolnosti, ktoré by umožňovali pristúpiť k výsluchu maloletých v zmysle § 135 odsek 4 Trestného poriadku.“

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 4. septembra 2017 priamo do zápisnice odvolanie prokurátor. Z písomných dôvodov odvolania prokurátora (v rozsahu č.

I. 275-277 spisu), doručeného Okresnému súdu Galanta dňa 5. decembra 2017, vyplýva nasledovné (podstatné citácie):

„Súd I. stupňa v procese hodnotenia zadovážených dôkazov dospel k záveru, že nemal za preukázané, že by bola naplnená objektívna stránka zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona spočívajúca v tom, že by obžalovaná osobám, ktoré boli v jej výchove spôsobovala fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie bitím, kopaním, spôsobením rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie alebo obmedzuje jej bezpečnosť.

V ďalšej časti odvolania súd I. stupňa poukázal na to, že maloletá M. a maloletý V. mali v čase kontroly zo strany úradu práce, sociálnych vecí a rodiny viaceré modriny a škrabance na tele. Modriny mávali častejšie, čo sa preukázalo výpoveďou učiteliek zo školy a škôlky, ktoré maloleté deti navštevovali. Znaleckým dokazovaním sa u maloletých detí prejavil CAN syndróm (syndróm zanedbávaného dieťaťa). Súd však poukazuje na to, že jediným priamym „svedkom“ údajného týrania maloletých bola anonymná osoba, ktorá toto týranie oznámila, avšak táto osoba zostala v anonymite, nebolo možné ju vypočuť v procesnom postavení svedka, ani ju konfrontovať s obžalovanou, teda nebolo možné zo strany súdu zistiť, čo konkrétne táto osoba považovala za týranie maloletých a následne vyhodnotiť, či toto konanie obžalovanej aj napĺňa znaky skutkovej podstaty týrania v zmysle Trestného zákona.

Súd I. stupňa poukazuje na to, že jediným nepriamym dôkazom ohľadne týrania maloletých obžalovanou, sú modriny a škrabance na ich telách, pričom nikto zo svedkov, ani samotné maloleté deti neuviedli, že by im tieto zranenia spôsobila obžalovaná. Naopak, aj znalec MUDr. Zdeno Móres vo svojom znaleckom posudku uviedol, že je možné, že mechanizmom vzniku zranení mohli byť okolnosti popísané vo výsluchu obžalovanej, otca maloletých ako aj samotných maloletých a nepriamo aj ostatných svedkov, teda že deti sa často medzi sebou bili a ubližovali si. Syndróm zanedbávaného dieťaťa, ktorý sa prejavil u maloletej M. a maloletého V. podľa znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej je výsledkom celého obdobia od narodenia maloletých až po čas ich vyšetrenia, teda tento syndróm sa profiloval aj tým, že boli v rôznych prostrediach, boli tzv. „pohadzované, bez lásky“ a teda nešlo len o formovanie v krátkej dobe v spoločnej domácnosti s obžalovanou.

Súd I. stupňa v prípade vykonaného listinného dôkazu - správ o psychologickom vyšetrení maloletých V. a M. S. zastáva názor, že napriek tomu, že vyšetrením metodikou „kresby rodiny“ obe deti zhodne situovali otcovu družku, teda obžalovanú najďalej od svojej osoby, uvedený výsledok vyšetrenia môže byť dôsledkom disharmonickej domácnosti v zmysle nefunkčnej rodičovskej starostlivosti, a nie je možné z neho bez dôvodných pochybností vyvodiť záver, že došlo zo strany obžalovanej k týraniu maloletých vyšetrovaných detí. Súd pripúšťa, že obžalovaná a jej druh nezvládli výchovu detí, avšak z vykonaného dokazovania sa javí ako najviac pravdepodobné, že v predmetnej domácnosti neprichádzalo k týraniu maloletých zo strany obžalovanej, ale k nesprávnemu nastaveniu spoločnej zodpovednosti oboch rodičov voči výchove ich detí a z toho k vznikajúcim roztržkám medzi deťmi a konfliktným situáciám medzi nimi, z ktorých potom vznikli aj viaceré zranenia.

Proti tvrdeniam okresného súdu uvádzam nasledovné skutočnosti:

Z výpovede samotnej obžalovanej R. K. vyplýva, že nezvládala výchovu detí. Priznala, že maloletý V. do škôlky nechodil, keď mal modriny. V tom čase zostal doma alebo bol u babky. Deti absolvovali povinné očkovania, chodila s nimi k lekárovi, keď boli choré, ale keď mali iné zranenia napr. monokel, otec maloletých detí nesúhlasil s tým, aby k lekárovi s deťmi išla, aby im deti nezobrali. V tom čase boli monitorovaný sociálkou. V tejto súvislosti poukazujem na to, že obžalovaná R. K. si veľmi dobre uvedomovala dôsledky svojho konania (ktoré mali za následok znalkyňou potvrdený syndróm zanedbávaného dieťaťa), ale seba vyvíjajúcim a účelovým spôsobom sa obhajovala akýmsi „nezvládaním výchovy“. Je zarážajúce, že každodenné bitky nielen tolerovala a nechránila deti svojho druhu V. S. pred fyzickými útrapami zo strany vlastných detí, ale tieto v záujme „jednotnej výchovy“ i sama fyzicky trestala. Napriek tomu, že o deti sa starala sama, keďže jej druh a otec maloletých detí V. S. bol celé dni v práci, vzniknuté zranenia detí (maloletého V. a maloletej M.) riešila tak, že ich nechala doma alebo poslala k prastarej matke do N.. Zastávam názor, že obžalovaná nijakým spôsobom neeliminovala vzájomné konflikty medzi deťmi, ale svojim správaním, najmä ďalším fyzickým trestaním ich len podporovala. To, že deti sama nezvládala, nie je dôvodom, aby bolo deťom umožnené vzájomne si ubližovať. Ak si bola vedomá, že kvôli vzniknutým zraneniam, existovala reálna hrozba odobratia detí príslušným úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, bolo jej povinnosťou zabezpečiť výchovu detí tak, aby eliminovala fyzické útoky detí navzájom (napr. prostredníctvom dozoru ďalšej osoby v domácnosti alebo vytvorením takých podmienok v domácnosti, aby sa vylúčil, resp. minimalizoval kontakt problémových detí navzájom). Obžalovaná R. K. sa v podstate pasívne prizerala na to, ako

jej vlastné deti šikanujú, bijú a ponižujú deti jej druha V. S., resp. pod rúškom „výchovy“ ich ďalej neprimerane fyzicky trestala.

Okrem toho bola obžalovaná jednoznačne usvedčená výpoveďou svedkyne Mgr. J. L., zamestnankyne Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny N. D., pracovisko M. ktorá bola osobou prvého kontaktu nielen s maloletými deťmi, ale aj s oznamovateľom tejto závažnej trestnej činnosti, ktorý chcel zostať v anonymite. Počas výpovede na hlavnom pojednávaní uviedla, že spisovú evidenciu na túto rodinu viedli od roku 2011, pričom v mesiaci február 2016 dostali anonymné oznámenie o tom, že s maloletými deťmi V. a M. je zle zaobchádzané. Maloletý V. mal byť v inkriminovaný deň zbitý obžalovanou R. K., v dôsledku čoho maloletý nešiel ani do škôlky, ale k prastarej mame do N. Bolo im oznámené, že obžalovaná nezvláda výchovu maloletých detí, preto úrad práce vykonal kontrolu v rodine, z ktorej bol vyhotovený obrazový záznam zranení maloletej M.. Svedkyňa okrem iného potvrdila, že úrad práce obdržal správu aj zo škôlky, že V. mal modriny, preto ho nechali pri ďalšej kontrole vyzliecť, kedy modriny mal, čo obžalovaná vysvetľovala tým, že sa deti medzi sebou bijú. O nejaký čas prišiel anonym, ktorý poukázal na to, že týrané sú iba deti zo strany otca. Svedkyňa potvrdila, že anonymný oznamovateľ povedal, že na vlastné oči videl bitku mal. V. obžalovanou R. K., ktorá sa mala odohrávať v domácnosti obžalovanej R. K. Zároveň potvrdila aj okolnosť, že anonymný oznamovateľ dlhodobo videl ako boli deti obžalovanou týrané.

Na rozdiel od názoru súdu I. stupňa, ktorý poukázal na to, že jediným „priamym“ svedkom týrania maloletých detí bola anonymná osoba, ktorú nebolo možné vypočuť v procesnom postavení svedka, ani ju konfrontovať s obžalovanou a zistiť, čo konkrétne táto osoba považovala za týranie maloletých mám za to, že práve osoba anonymného oznamovateľa zabránila v ďalšom páchaní závažnej trestnej činnosti obžalovanou R. K. Okolnosti, ktoré táto osoba oznámila (fyzický útok na mal. V. obžalovanou R. K. zo dňa 03. februára 2016), v dôsledku čoho maloletý nešiel v inkriminovaný deň do materskej školy, plne korešpondovala s lekárskou správou Nemocnice s poliklinikou Sv. Lukáša Galanta, a.s. Z lekárskej správy vyplývalo, že fyzicky boli prítomné na celom tele, ale maximum na tvári - okolo oboch očí a na nose, na trupe a HK modriny v rôznom štádiu vstrebávania a na niektorých miestach - nos, lakte bol prítomný aj opuch, v oblasti pravého lakťa aj bolestivosť a obmedzená hybnosť. Obdobne boli lekárske vyšetrením toho istého dňa zistené mnohopočetné hematómy aj u mal. M. S. Znalcom MUDr. Zdenom Móresom bol mechanizmus vzniku zranení vyhodnotený tak, že zranenia boli spôsobené napr. úderom pästou, stiskom ruky dospelého človeka, kopnutím atď. Znalec z odboru zdravotníctva, odvetvia chirurgie a traumatológie pritom nebol kompetentný na posúdenie faktorov, ktoré týranie potvrdzujú alebo vylučujú. Závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva potvrdili zranenia spôsobované maloletým deťom S.

Medzi ďalšie usvedčujúce dôkazy patrí svedecká výpoveď PaedDr. D. X. ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že maloletý V. chodil k nim do materskej školy na F. ulici v M., v období od septembra do novembra 2015. Počas uvedeného obdobia bol v škôlke 7-8 dní. V čase, ako sa deti saunovali, zistila, že maloletý V. má na tele modriny. O tejto skutočnosti informovala matku a zisťovala pôvod týchto modrín. Maloletý V. povedal, že sa mu to stalo na dovolenke v Tatrách, na hojdačke. Matka (obžalovaná R. K.) uviedla, že na dovolenke v Tatrách neboli, stalo sa mu to doma. Svedkyňa uviedla, že väčšie modriny mal okolo pohlavného údu, a tiež mal modriny v oblasti chrbta. Menšie modriny mal pri príchode do škôlky bežne, týmto nevenovala pozornosť. Svedkyňa počas výpovede uviedla, že maloletý nemal klasické návyky, aké majú deti, ktoré chodia pravidelne do škôlky. Stávalo sa, že si bral jedlo od iných detí, resp. také, ktoré nebolo určené pre neho. Voči ostatným deťom ako aj voči vyučujúcim býval agresívny. Vyžadoval si vo zvýšenej miere jej pozornosť, ale sa nezdôveroval.

Znalkyňa PhDr. Zuzana Bieliková potvrdila, že celkové správanie mal. M. bolo poznačené zvýšenou racionálnou kontrolou, čo pre jej vek nie je typické. V čase vyšetrenia bola značne psychicky vyčerpaná v dôsledku záťaží pochádzajúcich zo sociálneho prostredia, ktorému nerozumela. Bola u nej znížená frustračná tolerancia, celková neistota a nedôverčivosť. Osobnosť maloletého V. bola v čase vyšetrenia regredovaná na nižšie vývinové štádium s prejavmi emočnej a sociálnej deprívacie, pričom u neho absentovali mechanizmy prispôsobenia sa sociálnemu prostrediu. Sebavedomie neprimerane nekriticky vysoké, vzťahy k ľuďom primitívne nediferencované s absenciou empatie a s dominujúcim egocentrizmom. Znalkyňa uviedla, že obidve deti mali plne rozvinutý syndróm zanedbávaného dieťaťa. V tomto veku sa zanedbávanie rovná týranie. Vo vzťahu k tomu, že pri výsluchu deti popierali akékoľvek známky bitia, ide v ich prípade o vytesnenie emočných situácií, nejde o účelové klamstvo. Deti v záujme prežitia takéto situácie vytesňujú, nespomenú si na ne. Vedomá konfabulácia u detí zistená nebola. V tomto veku deti ešte nekonfabulujú, ale môžu mať zvýšenú fantazijnú činnosť. Vzťah voči matke počas vyšetrenia ozrejmený nebol. Skôr išlo o psychofyziolofické prejavy ako potenie rúk, rozšírenie zreníc,

červenanie, pričom maloletý V. pri výsluchu povedal, že: „Mamina je na mňa zlá, kričí na mňa, tu je lepšie, tu ma nebijú“.

Všetky zistené skutočnosti znalkyňou PhDr. Zuzanou Bielikovou (u maloletej M. zvýšená racionálna kontrola, psychické vyčerpanie v dôsledku nadmernej záťaže zo strany sociálneho prostredia, obviňovanie sa kvôli nesplneniu očakávaní rodičov, túžba po pokoji, u mal. V. nedostatok pozitívnej emočnej skúsenosti, celková neistota, výbušnosť, dráždivosť, agresivita, hostilita) a pri výsluchoch oboch maloletých detí neverbálne prejavy psychofyziológického charakteru ako potenie rúk a celého tela, rozšírenie zreníc, červenanie sa, nasvedčujú jednoznačne tomu, že osoba obžalovanej R. K. zohrala v živote maloletých detí veľmi stresujúcu úlohu. Je neakceptovateľný záver PhDr. Zuzany Bielikovej, že syndróm zanedbávaného dieťaťa je výsledkom celého obdobia od narodenia maloletých až po čas ich vyšetrenia a profiloval sa v rôznych prostrediach, nakoľko samotná znalkyňa uviedla, že deti v záujme prežitia takéto situácie vytesňujú, nespomenú si na ne. Ak by obžalovaná R. K. vytvorila deťom (potom ako boli v minulosti „pohadzované, a bez lásky“) vhodné rodinné zázemie, s dostatkom istoty, lásky a emočnej stability, bez neustálych fyzických trestov a psychického teroru, ani jedno z maloletých detí S., by sa v krízovom stredisku „SOS“ v S. necítilo lepšie. Výpoveď znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej vo vzťahu k obžalovanej R. K. nemôže vyznieť ospravedlňujúco najmä z dôvodu, že je v príkrom rozpore so správaním sa a vyjadrením oboch maloletých detí, v krátkom čase po ich umiestnení v krízovom centre. Maloleté deti sa tam veľmi dobre adaptovali a počas výsluchu obe potvrdili, že im je tam lepšie, maloletý V. dokonca povedal, že ho v krízovom centre nebijú. Deti okamžite reagovali na pozitívny zvrät v ich živote a vytesnili negatívne zážitky spôsobené obžalovanou R. K.

Medzi ďalšie podporné dôkazy usvedčujúce obžalovanú R. K. zo spáchania predmetnej trestnej činnosti patrí správa o psychologickom vyšetrení maloletých detí S. zo záveru ktorej vyplynulo, že v rámci vyšetrenia metódou „kresby rodiny“, obe deti nakreslili otcovu družku, teda obžalovanú, najďalej od seba. Z videonahrávky výsluchu svedka maloletého V. S. vyplynulo, že keď doma niečo vyvedol, tak bola na neho obžalovaná zlá, kričala na neho. Povedal, že tu (v krízovom centre) mu je lepšie, lebo ho nebijú. Z videonahrávky výsluchu svedka maloletej M. S. vyplynulo, že v krízovom centre je jej lepšie, robia tam rôzne aktivity a v pondelok dostávajú vreckové.

Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov som toho názoru, že trestná činnosť obžalovanej R. K. bola dostatočne preukázaná. Zadovážené dôkazy vzájomne na seba nadväzovali, prelínali sa a korešpondovali medzi sebou.

Mám za to, že súd v rámci hodnotenia dôkazov nemôže prihliadať iba na dôkazy spochybňujúce vinu obžalovanej, keďže dôkazný prostriedok je v zmysle § 2 odsek 12 Trestného poriadku potrebné hodnotiť na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Na základe vyššie uvedených som dospela k záveru, že obžalovaná sa žalovaného skutku dopustila na tom skutkovom a právnom základe, ako je to uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Galanta.

Súd sa pri svojom rozhodovaní s poukazom na zásadu uvedenú v ust. § 2 odsek 12 Tr. por. obmedzil iba na formálne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby skúmal aj jednotlivé usvedčujúce, odvodené / sprostredkované/ dôkazy a vyhodnotil ich aj podľa závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti. Je pravdou, že v tejto trestnej veci boli zadovážené najmä nepriame dôkazy, ktoré vzhľadom na ich rôznosť majú tiež svoju dôkaznú silu. Tieto dôkazy tvoria sústavu - harmonický celok, pričom medzi každým z týchto nepriamych dôkazov a dokazovanou skutočnosťou je príčinný vzťah. Sústava týchto dôkazov vo svojom súhrne tvorí jednotnú a ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku a z jeho spáchania usvedčujú obžalovanú, ale jednoznačne vedie k záveru, že obžalovaná R. K. sa dopustila skutku zakladajúceho znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona uvedeného v obžalobe Okresnej prokuratúry v Galanta pod sp.zn. 2Pv 46/16/2202.

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd Trnava zrušil rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. 9T/11/2016 zo dňa 04. septembra 2017 o oslobodení R. K. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta a nariadil Okresnému súdu Galanta, aby túto vec znovu prejednal a rozhodol.“

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu odvolaniu prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta na základe ním špecifikovaných dôvodov odvolania vyhovieť, napadnutý prvostupňový rozsudok podľa § 322 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaná i jej obhajca v konaní pred druhostupňovým súdom navrhli odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázali na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť výroku napadnutého prvostupňového rozsudku s akcentom na právny názor, že obžalovaná je nevinná a trestná činnosť, kladená jej prokurátorom v obžalobe za vinu nebola preukázaná.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovanej R. K. na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por. treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por. správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä pokiaľ si niektoré vzájomne odporovali a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovanej R. K. Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaná R. K. nespáchala skutok, ktorý sa jej v obžalobe kladie za vinu. Z tohto dôvodu si hodnotenie dôkazov prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje. Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátora, odvolací súd uzatvára, že ide o tvrdenia, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom dôsledne, a to i v odôvodnení napadnutého rozsudku, vysporiadal už prvostupňový súd.

V rámci odvolacieho konania Krajský súd v Trnave považoval za potrebné vyjadriť sa ku námietkam uvedených v odôvodnení prokurátora, a to nasledovne:

Prokurátor v podanej obžalobe kládol obžalovanej R. K. za vinu, že v období od mesiaca december 2014 do 4. februára 2016 (teda počas 14 mesiacov a štyroch dní) mala týrať maloleté deti svojho druhu, V. a M., a to takým brutálnym spôsobom, že naplnila všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Zabezpečené dôkazy však ozrejmuje výlučne iba následok v podobe modrín na telách maloletých, ktoré existovali dňa 3. februára 2018 pri kontrole vykonanej sociálnou pracovníčkou V. K.. Pritom treba poukázať na to, že zistené zranenia u maloletej M. (hematóm v okolí oka, hematóm v oblasti ľavej lopatky, hematóm v strednej časti predlaktia s chrastou o veľkosti 0,5 cm, a u maloletého V. hematóm na čele, v okolí ľavého oka, opuch nosa, hematómy v oblasti oboch lopatiek, menšie hematómy na chrbte, opuch a hematóm pravého lakťa, drobné hematómy pravého predlaktia, hematóm ľavého zápästia) boli staršieho dáta. Tieto, ale ani žiadne iné zranenia na telách maloletých, však nevykazovali taký rozsah následku, intenzitu a tým aj predpokladanú závažnosť útoku inej osoby voči telesnej integrite oboch maloletých detí, aby sa rovnali čo i len ujme na zdraví predpokladanej inými špeciálnymi ustanoveniami Trestného zákona (žiadne zo zranení, resp. skôr len stôp v podobe modrín alebo oderiek na tele oboch maloletých si dokonca nevyžiadali potrebu lekárskeho ošetrenia, a už vôbec nie hospitalizáciu, s výnimkou šitia rany na hlave V., o ktorej vzniku a pôvode dôkazy neexistujú).

Z obžaloby ani z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, prečo prokurátor časový aspekt údajného týrania maloletých vymedzil od decembra 2014. V tejto časovej súvislosti možno iba predpokladať, že tak urobil výlučne z toho dôvodu, že práve vtedy sa maloletý V. nasťahoval do rodiny obžalovanej a jej druhu V. S. staršieho. Faktom však zostáva, že maloletý V. začal chodiť do škôlky až v septembri 2015, kde si modriny na jeho tele prvýkrát všimli jeho učiteľky PaedDr. D. X. a Q. M.. Ani z výpovedí týchto svedkýň však dodnes nie je preukázané (a konkretizované) ako často sa u neho stopy na tele vyskytovali (ani ich rozsah, presné umiestnenie a pod.) a tento nedostatok sa s odstupom času evidentne už nedá napraviť. Pritom mal. V. chodil do škôlky len veľmi málo, resp. sporadicky. U maloletej M. bola modrina na tvári spozorovaná jej triednou učiteľkou Mgr. F. W. dokonca iba jedenkrát.

Na základe týchto faktov obžalobou ustálené časové obdobie údajného páchania skutku neobstojí, nakoľko nemá dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Výchova obžalovanej a jej druhu vykazovala nedostatky, nakoľko sa sama starala o celú domácnosť a ešte o päť maloletých detí, zatiaľ čo jej druh celé dni trávil v práci, aby zabezpečil rodine dostatočné finančné prostriedky. Nestíhala sa však každému dieťaťu venovať osobitne v takom rozsahu ako

by to bolo žiaduce, preto deti učila samostatnosti. Kým sa ona venovala domácim prácam, deti sa spolu hrali, popritom kričali, naťahovali sa o hračky, strkali do seba, naháňali sa, bili sa medzi sebou, pričom následkom hier a bitiek maloletých boli modriny na ich telách.. Konflikty medzi deťmi boli preukázané výpoveďami obžalovanej R. K. i jej druha V. S.. Priamym svedkom takychto bitiek medzi maloletými bola aj Q. A. ktorá s nimi v domácnosti istý čas bývala. Z obrazovo - zvukovej nahrávky výsluchu maloletej M. je tiež potvrdené, že sa bila so svojimi súrodencami. Bolo teda bez pochybností preukázané, že existujúce modriny maloletých pochádzajú z hier a bitiek medzi nimi a neboli spôsobené obžalovanou R. K. Tvrdenie sociálnej pracovníčky, že ostatné deti nemali modriny, nebolo žiadnym dôkazom verifikované, nakoľko kontrolovali iba V., M. a H.

Nesporným je aj ten fakt, že konflikty a bitky medzi deťmi obžalovaná R. K. riešila krikom a občasnou výchovnou po zadku, čo napokon aj sama priznala. S takouto výchovnou metódou bol oboznámený aj jej druh V. S., pričom nemal proti nej námietky. Dokonca jej sám R. K. odporučil, že ak budú deti nezvládnuteľné, má im dať po zadku. Svedkom takejto výchovnej po zadku priamo v domácnosti bola Q. A..

Nakoľko maloletých detí žilo v spoločnej domácnosti päť a očividne to v inkriminovanom čase boli deti neposlušné, nepostačovalo im slovné dohovárание v tom smere, že sa majú slušne, ticho a bezkonfliktne doma správať. Je preto pochopiteľné, a v našej spoločnosti generačne tolerovateľné, ak obžalovaná dala neposlušným deťom občas tzv. „výchovnú po zadku“. Súdnemu človeku, vyrastajúcemu a žijúcemu v našej republike v spoločnosti viacerých predchádzajúcich generácií, je tento „výchovný terminus technicus“ známy (svojim spôsobom prirodzený) a takýto prostriedok, resp. „spolučiniteľ“ pri výchovy dieťaťa vo vyhrotených situáciách nie je ničím kriminálny, ani nemorálny a ani nenormálny. Samozrejme musí existovať hranica sankcionovania dieťaťa a cit pre takéto jeho (po)trestanie, a to v tom pravom a rozumnom slova zmysle. Takáto výchovná metóda (opakujúc, že ide len o „výchovnú po zadku“) tu nie je a ani nemá byť (možno i na rozdiel od zvyklostí v iných štátoch) ničím nezvyčajným a nie je v rozpore so zákonom, nakoľko nikdy nedosahuje a v žiadnom prípade ani nikdy nesmie dosahovať takú intenzitu, aby mohla byť považovaná za týranie. V inkriminovanom trestnom konaní obžalovanej R. K. oba konajúce súdy násilné konanie obžalovanej voči deťom s intenzitou zistenia všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby (napr. hrubšia forma násilia) zhodne nezistili.

V zmysle ustanovenia § 208 ods. 1 Tr. zák. by muselo ísť o také konanie, ktoré by spôsobovalo maloletým fyzické alebo psychické utrpenie. Podstatou konania páchatela, ktorým môže naplniť skutkovú podstatu predmetného trestného činu, bez ohľadu na to, ktorou demonštratívne uvedenou formou sa ho dopustí, je vždy spôsobenie fyzického alebo psychického utrpenia blízkej osobe alebo osobe, ktorá je v jeho starostlivosti zaopatovaná, dozore alebo výchove. Týraním osoby v zmysle uvedeného ustanovenia je zlé zaobchádzanie, ktorým páchatel prejavuje hrubší stupeň necitlivosti a bezohľadnosti, vyznačujúce sa určitou mierou trvalosti, prípadne aj sústavnosti, pričom sa však nevyžaduje, aby blízkej osobe vznikla ujma na zdraví. Musí ísť o konanie, ktoré blízka osoba alebo zverená osoba pre jeho intenzitu, hrubosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie, t. j. konanie, ktoré sústavne nepriaznivo ovplyvňuje jej každodenný život a vyvoláva sústavnejšie obavy z opätovného protiprávneho konania páchatela. Na základe vykonaného dokazovania možno spoľahlivo skonštatovať, že v prejednávanom prípade neexistuje dôkaz, ktorý by preukazoval, že sa obžalovaná R. K. voči maloletým dopúšťala takého závažného spoločensky nebezpečného konania, ktoré je možné vyhodnotiť ako spôsobovanie ťažkého príkorie. Obe maloleté osoby neboli obžalovanou v údajnom inkriminovanom období týrané, a to napríklad i pre nedostatok intenzity „výchovnej po zadku“, nedostatok preukázanej hrubosti v konaní, nedostatok bezohľadnosti alebo bolestivosti. Obe v skutku uvedené maloleté deti - M. i V. - výchovu a výchovné metódy obžalovanej (prakticky samej odkázanej na celú starostlivosť o celkom spoločne až 5 maloletých súrodencov a „polosúrodencov“) nepociťovali ako ťažké príkorie, resp. konanie, ktoré sústavne nepriaznivo ovplyvňovalo ich každodenný život a vyvolávalo sústavnejšie obavy z opätovného protiprávneho konania páchatela.

Naopak, vykonané dokazovanie prakticky preukázalo, že obom deťom stopy na tele v celom rozsahu spôsobovali ich starší súrodenci (resp. rovesníci), niekedy aj pri hre a inokedy pri vzájomnej detskej potýčke, či bitke.

Za týranie podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia rovnako nemožno považovať ani nezvládanie výchovy obžalovanou, alebo jej pasívne sa prizvanie tomu, ako ostatné (aj jej vlastné) deti šikanujú, bijú a ponižujú deti jej druha V. S., tak ako to tvrdí prokurátor, pretože takéto konanie nemôže napĺňať zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. vo vzťahu k obžalovanej.

Aj zo znaleckého posudku MUDr. Zdena Moresa vyplýva, že k týraniam maloletých nedošlo a ku zraneniam mohlo dôjsť skutočne pri vzájomných bitkách maloletých.

Pokiaľ ide o „tzv. dôkaz“ v podobe anonymného svedectva dodnes neidentifikovaného svedka, ktorý dňa 3. februára 2016 oznámil Úradu práce sociálnych vecí a rodiny N. D. konkrétne Mgr. J. L. týranie detí, tento nemožno považovať za relevantný a pre vinu obžalovanej postačujúci dôkaz v prebiehajúcom trestnom konaní. Nejde pritom o výpoveď konkrétneho svedka, ktorý by bol poučený napr. o následkoch krivej výpovede alebo krivého obvinenia, ktorý by bol konfrontovateľný s inými dôkazmi a podobne. Jedná sa len o úradný záznam spísaný o oznámení oznamovateľa (č. I. 2 spisu), pričom tento záznam pochádza zo dňa 3. februára 2016, teda zo dňa kedy ešte nebolo začaté trestné stíhanie (4. februára 2016). Toto oznámenie možno považovať len za podnet, ktorý je tak prameňom dôkazných informácií (informácií o dôkazoch), ktoré môžu napokon viesť k vyhľadávaniu, vykonávaniu, previerke a hodnoteniu takých dôkazov, ktoré v konečnom dôsledku budú podkladom na rozhodnutie o trestnom oznámení alebo aj pre rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia určitej osobe. Aby mali takto získané informácie význam pre rozhodnutie súdu o vine, alebo nevine obžalovanej, bolo nevyhnutné, aby došlo k zisteniu totožnosti svedka a jeho následnému výsluchu, pretože každý má povinnosť svedčiť o skutočnostiach dôležitých pre trestné konanie v zmysle § 127 ods. 1 Tr. por. a iba príslušné orgány môžu rozhodnúť o utajení identity svedka, alebo naopak. Nakoľko nie je známa totožnosť svedka, ale zároveň táto osoba nemá status utajeného, chráneného, ani ohrozeného svedka v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, nebolo možné túto osobu po začatí trestného stíhania vypočuť a ozrejmiť informácie dôležité pre trestné konanie, akými sú poznatky o tom, na akom mieste malo dochádzať k týraniam, kedy došlo k bitke maloletých, za akých okolností, čo oznamovateľ považoval za bitie a neľudské zaobchádzanie, aké následky mali byť maloletým spôsobené atď. Na informácie získané z takéhoto podnetu oba konajúce súdy nemohli prihliadnúť do takej miery, ktorá by bola spôsobilá prejedukovať závery o vine obžalovanej v zhode so skutkovou vetou samotnej obžaloby (informácie poskytnuté anonymným oznamovateľom nemožno verifikovať).

Ku vyjadreniu znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej v tom zmysle, že zanedbávanie sa v tomto veku rovná týraniam je potrebné pripomenúť, že znalci neprislúcha vykonávať hodnotenia dôkazov a riešiť skutkové a právne otázky. Z toho vyplýva, že znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor, môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle platných zásad Trestného poriadku.

Vo vzťahu k svedeckej výpovedi Mgr. J. L., ktorou podľa prokurátora má byť obžalovaná R. K. jednoznačne usvedčená, odvolací súd dodáva, že ide o výpoveď svedkyne z počutia, ktorá má takéto informácie sprostredkované od inej osoby, v tomto prípade z anonymného oznámenia, teda ide o nepriamy dôkaz. Svedkyňa nebola priamo prítomná na mieste spáchania údajného trestného činu, preto nemôže viesť poskytnúť žiadne priame informácie o trestnom čine a ani o páchatelovi, ale len informácie o tom kto jej poskytol tieto informácie a akým spôsobom (prítom anonyma orgánom činným v trestnom konaní ani súdu neozrejmla).

Z obrazovo - zvukového záznamu výsluchu maloletého V. vyplýva, že doma mu bývalo dobre, keď však niečo vyviedol mamina bola zlá - kričala na neho. Maloletý ďalej uviedol, že tu (v Krízovom centre v S.) mu je lepšie, tam ho nebijú, a to ani keď niečo vyvedie. Tento záznam nepreukazuje, žeby obžalovaná maloletého bila. Naopak, takýto záver vyvracia, keď pojednáva len o „výchovnej metóde krikom“. Maloletý V. sám uviedol, že zlá je na neho, keď niečo vyvedie. Je teda pochopiteľné, ak ho obžalovaná nejakým spôsobom napomenula a usmernila keď ju neposlúchal.

Z obrazovo - zvukového záznamu výsluchu maloletej M. bolo taktiež preukázané, že sa bila so súrodencami o hračky, hádali sa, niekedy doma niečo rozbili. Keď sa bili, obžalovaná R. K. po nich kričala. Avšak pochválila ju, keď niečo dobre urobila. Dostávali doma aj odmeny napr. čokoládu, keď obžalovaná takú odmenu pre nich mala. Najčastejšie sa bila (maloletá M.) s (maloletým) V. pretože prišiel posledný do ich rodiny. Prijali ho medzi seba, ale občas vyfasoval od ostatných. Tu (v Krízovom centre v S.) sa s ním nebije, ale hádajú sa. Teda taktiež z tejto výpovede nevyplýva nič, čo by dokazovalo, žeby obžalovaná maloletú M. a maloletého V. nejakým (akýmkoľvek) spôsobom týrala.

Po komplexnom vyhodnotení všetkých okolností daného prípadu mal odvolací súd za to, že obžalovaná nenaplnila z vyššie uvedených dôvodov všetky potrebné znaky, ktoré predpokladá, a ich naplnenie vyžaduje skutková podstata zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a taktiež nenaplnila ani znaky iného trestného činu, či už zločinu alebo prečinu. Preto súd I. stupňa postupoval správne, keď v konečnom dôsledku obžalovanú spod obžaloby pre skutok v nej uvedený v zmysle § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil.

Nezistiac podmienky na zmenu napadnutého rozsudku Krajský súd v Trnave odvolanie prokurátora v súlade s ustanovením § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.